

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski

w sprawie dotyczącej obwinionego byłego prokuratora R. W., po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 5 czerwca 2024 roku, wniosku świadka A. Z. z dnia 25 kwietnia 2024 r. w przedmiocie przyznania zwrotu kosztów podróży na podstawie art. 618a § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 618c § 1 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2023, poz. 1360)

przyznać ze Skarbu Państwa świadkowi A. Z. kwotę 200 zł 00 gr (dwieście złotych i zero groszy) tytułem zwrotu kosztów podróży świadka z miejsca jego zamieszkania.

UZASADNIENIE

Świadek A. Z. stawił się osobiście na rozprawę w dniu 25 kwietnia 2024 r. w siedzibie Sądu Najwyższego w Warszawie w sprawie I ZSK 40/22 oraz złożył zeznania. Świadek złożył wniosek o przyznanie mu zwrotu kosztów podróży z m. G. do Warszawy i z Warszawy do G., tj. w sumie na trasie liczącej 358 km. Świadek wskazał, iż poruszał się on samochodem osobowym marki C. o poj. silnika 2000 cm³ (k. 1163).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zgodnie z art. 618a § 1 i 2 k.p.k. świadkowi przysługuje zwrot kosztów podróży – z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności

postępowania na wezwanie sądu lub organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze – w wysokości rzeczywiście poniesionych racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu. Górną granicę należności, stanowi wysokość kosztów przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju. Z kolei w myśl art. 618c § 1 k.p.k. prawo do żądania należności przewidzianych w art. 618a k.p.k. służy osobie wezwanej w charakterze świadka, jeżeli się stawiła, choćby nie została przesłuchana.

Zgodnie z § 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. z 2023, poz. 2190) środek transportu właściwy do odbycia podróży krajowej lub podróży zagranicznej, a także jego rodzaj i klasę, określa pracodawca. Pracownikowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości udokumentowanej biletami lub fakturami obejmującymi cenę biletu środka transportu, wraz ze związanymi z nimi opłatami dodatkowymi, w tym miejscówkami, z uwzględnieniem posiadanej przez pracownika ulgi na dany środek transportu, bez względu na to, z jakiego tytułu ulga przysługuje. Na wniosek pracownika pracodawca może wyrazić zgodę na przejazd w podróży krajowej lub podróży zagranicznej samochodem osobowym, motocyklem lub motorowerem niebędącym własnością pracodawcy. W przypadkach, o których mowa w ust. 3, pracownikowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości stanowiącej iloczyn przejechanych kilometrów przez stawkę za jeden kilometr przebiegu, ustaloną przez pracodawcę, która nie może być wyższa niż określona w przepisach wydanych na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1265 oraz z 2013 r. poz. 21).

Zgodnie z § 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. z 2002 r., nr 27, poz. 271) koszty

używania pojazdów do celów służbowych pokrywa pracodawca według stawek za 1 kilometr przebiegu pojazdu, które dla samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ – nie mogą być wyższe niż 1,15 zł.

Mając powyższe na względzie, w zakresie zwrotu kosztów dojazdu świadka na miejsce czynności samochodem osobowym o pojemności silnika powyżej 900 cm³, na trasie łącznie 358 km, przy zastosowaniu powołanego przelicznika zwrot ten wynosić może maksymalnie kwotę 411,70 zł (358 km x 1,15 zł = 411,70 zł). Wysokość rzeczywiście poniesionych kosztów podróży na rozprawę w dniu 25 kwietnia 2024 r. świadek określił natomiast na kwotę 200 zł, wobec czego w tej żądanej wysokości zasądzono należność z tego tytułu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[M. T.]

[ms]